

МИОДРАГ РАИЧЕВИЋ

ЧИТАЈУЋИ КЛАСИКЕ

ПИСМО

По Ивану В. Лалићу

Кад прочиташ ове стихове
насмеши се тек на крају.
Ово је једно
страшно озбиљно писмо.

Као што видиш, не ради се
ни о каквим стиховима.

Данима, месецима, годину већ,
носим га у унутрашњем џепу
капута: мало се и погужвало.

Шта сам ти написао у њему?
О, ништа што би те занимало.

Сећаш ли се оних врата
што су онако језиво шкрипала?

Подмазао сам их.
Више не шкрипе.

ЧИТАЈУЋИ КИНЕСКЕ ПЕСНИКЕ

По Езри Паунду

Ах, нагнут над своје срце, пишем ово!
Ја, који сам је оставио.

Гледао сам како одлази:
раскош њеног лица надметао се
са бресквиним цветом.

Не питам где је сад: чујем да се
преудала,
чак тамо, у сеоце Ч'анг кан.

Кажу, ретко се смеши,
стидљиво црвенећи, оборена
погледа, не излази из сенке.

Добри човече, загрли је,
и не дај јој да плаче, мада,
и када је тужна, и када је
весела, она је једнако лепа.

ЦИТИРАЈУЋИ КОЕНА

* * *

Написао сам песму од речи
које ником ништа не значе,
осим теби, и мени, ипак

*ионекад морам оићићи ѿамо
іде је човек сїранац своме болу*

* * *

Немој ми рећи да ниси знала.
моја љубав била је трошење
оловака црвених и црних.

*Мислим да моћу да њи кажем
где сам. Пишем за сјарим
кухињским сјолом и слуцам
„Букет ружа за исто толико жена”.*

ЗА ГОДИШЊИЦУ МОЈЕ СМРТИ

*Пагнем ли са небеса, шја ћеш рећи њага?
Алфред де Мисе*

По В. С. Мервину

На годишњицу моје смрти
доћи ћеш, а пре ће бити
да нећеш, на мој гроб.
Донећеш цвеће
(не сумњам у то, ако дођеш),
заборављајући да сам цвеће
волео само док је неубрано.

Сузе, ах, да... Заплакаћеш, дакако!
Тајансјивена је земља суза.
Стајаћеш изнад хумке неко време,
Сећајући се свега – на таквом месту
човек се сећа *свеја*.
Усправна, тамо, близу *мене*,
а ипак, на безбедној удаљености,
осетићеш да *два смо свеја различија*.
Ах, мила моја, знаш ти то боље од мене –
ништа људе не раздваја као иловача.

Склопићеш корице свога срца,
затим ћеш отићи да попијеш кафу,
(и даље те мучи низак притисак?),
окренута леђима свету мртвих,
загледана у небо које се плâви,
и шири, као утеха,

Да резимирамо:

Сад, кад је све отишло дођавола,
(живот и остале тричарије)
чини ми се да сам те, ипак, волео више
него што смо ми волели једно друго.

Записано у пролеће 2021, у бањи Селтерс

КАО ГАЛЕБОВИ

По причању Божа Копривице

Као што галегови, каже Матвејевић,
кад им дође мрети, слећу на један
од два гребена у Венецији, и тамо
остану док не скончају. Писац не каже
зашто галегови увек бирају исти спруд
за свој вечни починак а не онај други.

Тако је и са песмама: свака песма је
у ствари онај хрид где песник долази
да отпочине.

Добра песма поседује
све што је песнику потребно,
кад му дође мрети.
Земља ту нема шта да тражи!